



ÖZLER 2. DÖNEM E-BÜLTEN

İSMAIL SAFA ÖZLER ANADOLU LİSESİ
2017-2018 YARATICI YAZARLIK EKİBİ

İSÖ'LÜ OLMAK BİR AYRICALIKTIR.



Ey Türk Gençliği!

Birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyetini, ilelebet, muhafaza ve müdafaa etmektir.

Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin, en kıymetli hazinendir. İstikbalde dahi, seni bu hazineden mahrum etmek isteyecek, dahili ve harici bedhahların olacaktır. Bir gün, İstiklâl ve Cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şerâitini düşünmeyeceksin! Bu imkân ve şerâit, çok nâmûsait bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve Cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın, bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şerâitten daha elim ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler. Hattâ bu iktidar sahipleri şahsî menfaatlerini, müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler.

Millet, fakr ü zaruret içinde harap ve bîtap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evlâdı! İşte, bu ahval ve şerâit içinde dahi, vazifen; Türk İstiklâl ve Cumhuriyetini kurtarmaktır! Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur!

Mustafa Kemal Atatürk
20 Ekim 1927

İSTİKLÂL MARŞI

Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.
O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak;
O benimdir, o benim milletimindir ancak.

Çatma, kurban olayım, çehreni ey nazlı hilâl!
Kahraman ırkıma bir gül! Ne bu şiddet, bu celâl?
Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helâl...
Hakkıdır, Hakk'a tapan, milletimin istiklâl!

Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım.
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!
Kükremiş sel gibiyim, bendimi çiğner, aşarım.
Yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım.

Garbın âfâkını sarmışsa çelik zırhlı duvar,
Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.
Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir imanı boğar,
'Medeniyet!' dediğin tek dişi kalmış canavar?

Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma, sakın.
Siper et gövdeni, dursun bu hayâsızca akın.
Doğacaktır sana va'dettiği günler Hakk'ın...
Kim bilir, belki yarın, belki yarından da yakın.

Bastığın yerleri "toprak!" diyerek geçme, tanı:
Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı.
Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır, atanı:
Verme, dünyaları alsan da, bu cennet vatanı.

Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki fedâ?
Şühedâ fişkırarak topağı sıksan, şühedâ!
Cânı, cânânı, bütün varımı alsın da Huda,
Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüdâ.

Ruhumun senden, İlahi, şudur ancak emeli:
Değmesin mabedimin göğsüne nâmâhrem eli.
Bu ezanlar-ki şahadetleri dinin temeli-
Ebedî yurdumun üstünde benim inlemeli.

O zaman vecd ile bin secde eder-varsa-taşım,
Her cerihamdan, İlahi, boşanıp kanlı yaşım,
Fışkırır ruh-ı mücerred gibi yerden na'şım;
O zaman yükselerek arşa değer belki başım.

Dalgalar sen de şafaklar gibi ey şanlı hilâl!
Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helâl.
Ebediyen sana yok, ırkıma yok izmihlâl:
Hakkıdır, hür yaşamış, bayrağımın hürriyet;
Hakkıdır, Hakk'a tapan milletimin istiklâl!

Mehmet Âkif Ersoy

İSMAİL SAFA ÖZLER ANADOLU LİSESİ
E BÜLTEN
BÜLTEN SAHİBİ:
İSMAİL SAFA ÖZLER ANADOLU LİSESİ ADI-
NA
İsmail BAYAR
Okul Müdürü

SORUMLU ÖĞRETMEN
Durmuş Ali ÇIRAKLI
OKUL İLETİŞİM
Güzelyalı Mah. 81193 Sk. NO:2A 01170
Çukurova/ADANA
Tel: 0322 234 68 16
Fax: 0322 234 68 15
Web: www.iso.meb.k12.tr
E-Posta: 968960@meb.k12.tr





Değerli Öğretmen Arkadaşlarım, Kıymetli Veliler ve Sevgili Öğrencilerim,

2017-2018 Eğitim Öğretim Yılı'nın sonuna yaklaşmış bulunmaktayız. Yoğun ve verimli geçen bir yılın sonunda görevimizi en iyi şekilde yapmanın gururu ve rahatlığı içindeyiz. İsmail Safa Özler Anadolu Lisesi Ailesi olarak ülkemizin mutlu yarınlarına ulaşabilmesi için var gücümüzle çalışmaktayız. Sevgili öğrencilerimiz! Uzun ve yorucu bir eğitim öğretim sürecinde çok çalıştınız. Bunun keyfini sürmek en doğal hakkınız. Sizlere şimdiden iyi tatiller diliyorum. Değerli velilerimiz! Öğrencilerimizin akademik ve kişisel gelişiminde onların her zaman yanında oldunuz, onlara en büyük katkıyı siz sağladınız. Bundan dolayı sizleri tebrik ediyorum. Onlarla ne kadar gurur duysanız azdır. Kıymetli öğretmenlerim! Atatürk'ün "Öğretmenler! Yeni nesil sizin eseriniz olacaktır." sözünü ilke edinenek büyük bir sorumluluk duygusu içinde öğrencilerimizin eğitimini en iyi şekilde gerçekleştirmektesiniz. Bu çalışmalarınızdan dolayı sizleri de kutluyorum. Öğrenci, veli ve öğretmenlerimize sağlıklı, mutlu, güzel bir gelecek diliyorum.

İsmail BAYAR
Okul Müdürü



SOSYAL VE KÜLTÜREL ETKİNLİKLERİMİZ







SPORTİF ETKİNLİKLER





“Değerlerden yoksun bir eğitim, faydalı olmaktan ziyade insanı daha zeki bir şeytan yapıyor.”

C. S. Lewis

Eğitimin insan için önemi, birey ve toplum açısından işlev ve gerekliliği her zaman gündemde olmuştur. Günümüzde toplumun en önemli tartışma unsuru, eğitim olmaya devam ediyor. Sınıf atlamanın, para kazanmanın, iş bulmanın en kestirme yolu insanlar için eğitim gibi görülüyor. Artık tek üniversiteden mezun olmak yeterli değil, mümkünse ikinci okunmalı, yandal-anadal, çift diploma imkanları zorlanmalı çoğu öğrenci için. Lisans diploması da yeterli değil, her adım başı bir beceri için açılmış kurslar açılıyor. Alınan sertifikalar, evlerde tozlu raflarda unutuluyor. Üniversitenin kelime anlamı; (Evrenkent) yüksek düzeyde eğitim, öğretim, bilimsel araştırma ve yayın yapan fakülte, enstitü, yüksekokul vb. alt bölümlerden meydana gelen ve öğrencilerin belirli ihtisaslar kazandıran öğretim ve araştırma kuruluşu. Oysa öğrenciler için kelime anlamı: işe girebilecek miyim? Amaç, yüksek düzeyde bilgi edinmekten çok ya istihdam edilmek ya da para kazanmak.

Sevgi, saygı, dürüstlük, dostluk, paylaşma, dayanışma, temizlik ve benzerleri artık ikinci planda veya daha gerilerde öneme sahip. Durum bu olunca; hastalarından nefret eden doktorlar, şantiyede çalışmak istemeyen mühendisler, mesleğinde verimsizler bireyler ile daha fazla karşılaşıyoruz.

Oysaki eğitimin 10 temel değeri; 1.Alçakgönüllülük, hoşgörü, 2.Kibirsizlik, 3.Temiz kalplilik, 4.Sadelik, arılık, temizlik 5.Feragat, 6.Tolerans, 7.Kendini kontrol etme, 8.Şiddete başvurmamak, 9.Kendini fark etmenin önemini anlamak, 10.Mutlak doğruyu aramak.

Bu değerlere sahip bireyler hem iş hayatında hem özel hayatında daha mutlu, üretken bir yaşama sahip olacaktır. Dosyanızdaki diplomalar ve belgeler kadar ruhsal zenginliğinizin de artması dileği ile.

Onur ULUSOY

Okul Rehberlik ve Psikolojik Danışmanı



ÇİÇEKLER VE HİKAYELERİ

Anemon (Manisa Lalesi) Çiçeğinin Hikayesi

Ölümlü Adonis ile aşk tanrıçası Afrodit birbirlerine kör kütük aşıktır. Fakat bu aşk, Afrodit'in eski sevgilisi savaş tanrısı Ares'in kıskançlığının kurbanı olur; Adonis bir gün avlanırken, Ares onu vurur. Afrodit kurtarmak için koşsa da o yetişene kadar Adonis ölür. Afrodit bir törenle sevgilisinin vücudunu kokular ile ovar ve onu ölümler diyarına götürmek üzere kucaklar, bu sırada Adonis'ten damlayan kanlarla vücudundan yayılan güzel kokular birbirine karışır ve yeryüzüne dökülerek birer çiçeğe dönüşürler. Bu çiçeğe Adonis ile Afrodit'in aşkı anısına Anemon ismi verilmiştir.



İris (Mezarlık Zambağı) Çiçeğinin Hikayesi

Gökkuşağı tanrıçası İris, Zeus ve Hera'nın habercisidir ve cennetten aldığı tüm haberleri gökkuşağından geçerek dünyaya taşır. Latince adı "cennetin gözü" anlamındadır. İris çiçeğinin renkleri ve çizgileri göz simgesine benzediğinden, bu çiçek ismini bu tanrıçadan almaktadır. Eski Yunan'da da her insanın cennetten bir parça taşıdığına inanılmasının sebebi, tüm insanların "göz bebeğine" sahip olmasıdır.



Narcissus (Nergis) Çiçeğinin Hikayesi

Narcissus, güzellikle herkesi büyüleyen; hatta Yunan Mitolojisinde "gelmiş geçmiş en güzel ölümlü" olarak anılan bir gençtir. Annesi, kendi güzelliğine vurulmasın diye, hiçbir yerde kendi aksine bakmamasını tembihler; ama Narcissus annesinin sözünü dinlemez. Günlerden bir gün nehirdeki aksine bakar, kendini görür görmez büyüleyici güzelliğine aşık olur ve ona dokunmak için suya eğilmek ister; fakat dengesini kaybederek nehre düşer ve boğulur. Tanrılar onun güzelliğinin sonsuza kadar yaşayabilmesi için onu bir çiçeğe dönüştürürler, bu çiçek de Nergistir. Ayrıca Narsisizm (kendini aşırı beğenme) kavramı da Narcissus'tan gelmez.



Sümbül Çiçeğinin Hikayesi

Hyacinthus, Spartalı ve son derece yakışıklı bir delikanlıdır ve hem Güneş tanrısı Apollon hem de batı rüzgarının tanrısı Zefirus bu delikanlıya derin bir aşk beslemektedir. Bir gün ona kendilerini beğendirebilmek için bir yarışmaya tutuşurlar, bu bir disk atma yarışdır.

Hikayenin sonu ile ilgili iki rivayet vardır:

-Birincisi, Apollon'un yanlışlıkla genci vurduğu ve onu öldürdüğü yönündedir.

-Bir diğer rivayet ise Zefirus'un kıskançlığının gencin ölümüne sebep olduğudur, bir rüzgar çıkararak Apollon'un diskinin gence isabet etmesini sağlar ve genç ölür.

İşte Sümbül, ismini bu talihsiz delikanlıdan almaktadır.



Lalenin Hikayesi

Lale çiçeği de **Ferhat ile Şirin** öyküsüne dayanmaktadır.

Rivayete göre Şirin'in aşkından bedbaht olup çöllere düşen Ferhat, keder içinde dolaşırken aşkı uğruna döktüğü her gözyaşı damlası kum taneleri üzerinde kan kırmızı bir çiçeğe dönüşür.

Bu çiçeğe lale denir. Lale, Anadolu'dan köken alan, yüzyıllar boyu bahçelerin baş tacı olmuş bir çiçektir. Osmanlı İmparatorluğu'nun bir dönemi onun ismiyle anılmıştır; fakat Osmanlının çökmesiyle Anadolu'da unutulmuş, bir süre sonra Hollanda'da yeniden önem kazanmıştır.

Bugün Hollanda'nın sahiplendiği bu **Anadolu çiçeğinin**, Osmanlıdaki değerinin büyük olduğu çok daha eski dönemlerde, padişahlar tarafından Hollanda'ya hediye olarak gitmiş olması da enteresandır.



Rose (Gül) Çiçeği Hikayesi

Yunan Mitolojisine göre çiçek tanrıçası **Chloris**, bir gün ormanda ölü bir orman perisi bulur ve onu hemen bir çiçeğe dönüştürür. Aşk tanrıçası **Afrodite**, bu periden dönüşme çiçeğe güzellik verir, **Dionysos** ise güzel ve hoş kokması için bir aroma sürer.

Batı rüzgarı tanrısı **Zephyrus**, gökyüzünden bulutları dağıtır, güneş tanrısı **Apollo**'nun da parlamasıyla bu güzel çiçek doğar ve tüm yaprakları tamamen açılncaya kadar açar. Ölü bir orman perisinden "**çiçeklerin kraliçesi**"ne dönüşen bu çiçek, "**Gül**"dür.

Bitkilerle ilgili hikayeler babadan oğula aktarılan manevi miraslardandır. Tüm çiçeklerin kendine ait ayrı birer hikayesi vardır. **Çiçek öyküleri** çoğunlukla mitolojik hikayelerdir. Bu yazıda anlatılan öyküler de yüzyıllardır anlatılan hikayelerdir ve ne kadar gerçektir, kim bilir?



Sude BULDU

PARILTI

Bahçede yürümeye devam etti. Buraya neden geldiğinin bir önemi yoktu. Bir pırıltıyı takip etmişti. Var olduğunu ve bir gün gelip onu bulacağını biliyordu. Sadece saklanmıştı. Fakat bir beden ya da gölgeden ibaret değildi takip ettiği şey. Gittikçe uzaklaşıyordu pırıltı. Koşmaya başladı; ona yetişemedi. Uzaklarda bir yerde yitip gitti takip ettiği şey. Bağırды, etrafı dolaştı. Yeniden dönüp gelmesini istiyordu; o tek ışık taneciği, hayatında olmasını istediği tek varlıktı.

Uyandı, yine bir rüya mıydı bu gördüğü? Çok gerçekçiydi. Rüzgarı bile hissetmişti bu sefer. Odanın kapısına dayandı:

-Gördüm, ben bu defa yaşadım! Lütfen çıkarın, onu bulmalıyım, çok uzaklaşmadan bulmalıyım onu! Belki ulaşabilirim, lütfen sadece bir defa dışarı çıkarın beni!

-Bu defa ne gördün, dedi koridordan geçen bir doktor.

-Aynı şeydi, aynısıydı; ama bu defa çok daha yakındı.

-Seni dışarı çıkaramayız, şizofrensin ve bunun ne demek olduğunu da biliyorsun.

-Beni dışarı çıkarmanızı...

-İstiyor musun? Hayır, istemen bir şey ifade etmez!

-Beni dışarı çıkarmanızı emrediyorum!

-Sen bana emrediyorsun ha? Hemşire! Hastayı üç numaralı odaya götürün.

Koridorda ne kadar hemşire varsa ona doğru yöneldi. Ne kadar kurtulmaya çalışsa da kollarından çekiştiriyorlar, yerlerde süründürüyorlardı. Sonunda çelik bir kapının önünde durdular. Hemşirelerden biri cebinden bir anahtar çıkardı. Anahtarı çevirdi ve kapı büyük bir gürültüyle açıldı. Sokakta kalmış bir hayvana eziyet edercesine itip kakarak içeri soktular onu. Bir müddet devam ettiler eziyetlerine. Sonra yoruldular. Belki de vicdanları sızladı. Kaçarcasına çıktılar odadan.

Oda karanlıktı, korkutucuydu. Bu odaya hakkını savunduğunda gelebiliyordun. Dışardakiler, korkarlardı.

Elleriyle odayı yokladı. Yerler ıslaktı. Olduğu yere çivilendi. Ağlamamalıydı, eğer ağlarsa dışardakilerden bir farkı kalmazdı. Dizlerini yukarı çekti ve başını dizlerinin üzerine koydu. Sadece bekleyecekti. Arkasından yaklaşan bir şeyin olduğunu hissetti. İrkildi:

-Orada kim var?

-Senin gibilerden birisi, dedi bir ses.

-Seni neden buraya kapattılar?

-Ben bir yazarım. Bir kitabımda, iki kahramanı yan yana getirmiştım. Birisi karanlıktan diğeri ise ışıktan kaçıyordu. Yarattığım kahramanların çok fazla etkisinde kaldığım söyleniyor; ama hayır! Onlar yaşıyorlardı, her gün kalemimi ziyaret ediyorlardı, bunu kimse anlamazdı. Tek yaptıkları deli damgası vurmak oldu. Buraya geldiğim günden beri kahramanlarım yanıma geliyorlar. Ama onları hissedemiyorum. Çünkü ışıktan kaçan gece renginde ve o geceleri gelir. Onu hiç göremem. Karanlıktan kaçan ise ışık kadar beyazdır ve ışığın doğduğu vakitte, gündüzde gelir, onu da göremem. Ama buradan çıkabilirsem, beni yeniden hayal dünyamla, kalemimle buluştururlarsa, onlara kavuşabilirim. Benim kendi ışığımla buluşmam gerekiyor. İç dünyam ne aydınlık, ne karanlık... İkisini de rahatça görebiliyorum. Işığın rengi değil, gece siyahı da değil. Şafak rengine benziyor.

-Peki sen, kendini o ikisinden hangisiyle daha çok özleştiriyorsun?

-Işıktan kaçan ile! O görkemli ve gizemli, o simsiyah! Ya sen neden buraya kapatıldın?

-Işığı arıyordum, aslında karanlıktan kaçıyordum da denebilir.

-Nasıl yani?

-Yıllar önce kaçırıldım. Ve beni kaçıran çete, zevkleri için çocuklara işkence ediyordu. Beni karanlık bir odaya kapattılar, soğuktu... Aylarca kaldım orada, aylarca hiçbir şey görmeden, sadece seslerini duyduğum dostlarım vardı. Kendi yarattığım dostlarım. Sonrası kocaman bir boşluk, hatırlayamıyorum. Gözlerimi açtığımda buradaydım. Burada ışık vardı, güneş vardı; ama burası da bir hapisti. Ben dışardaki ışığı istiyorum!

-En azından burada yalnız değilsin.

-Hayır! Yalnızım! Burada yokun, hayalimdekilerden birisin! Şizofrenmişim ben, olmayan şeyleri görebilirmişim.

-Ben burada gerçekten varım, yanıdayım, buna inanabilirsin.

-Buradaki varlığına inanabilmek isterdim. Ama sana inanamam, bu karanlık odada, güneşin gözlerimi yaktığını söylemek gibi bir şey olur.



Bir süre ikisi de konuşmadı. Koridorda her zamanki gibi “Ben deli değilim!” cıgıllıkları vardı.

-Dışarıdakiler şanslılar. En azından şuan için şanslılar. En azından bulundukları yerde, etraflarını görmeye yarayan ışık var. Burada olmak bana o karanlık odada yaşadıklarımı hatırlatıyor. Aylar boyunca sadece kapının altından gönderilen bir tabak yemek ve bir şişe su ile yaşadım.

-Burada da ışığa kavuşabileceğinin farkında bile olmamışsın! Hatta o hapsedildiğin karanlık odada da kavuşabilirdin! Burası karanlık, eğer gözleri kapatıp hayal kurabilirsen istediğine kavuşabilirsin. Işığa mesela, o küçük bir pırıltı.

Rüyasında gördüğü bahçeydi. Işık ve rüzgardan doğma bahçe... Sadece koşuyordu, ulaşması gereken bir şey olmamasına rağmen koşuşuyordu.

-Bu şey, hayal kurmak.

Ve ikisinin de beyninde bir görüntü vardı şimdi.

Hayallerinde hiç konuşmuyorlardı, sadece gözleri kapalı, havayı soluyan iki kadın vardı gözlerinin önünde. Ve, güneşin gözlerini kamaştırmasına izin veren iki kadın.

Mekan veya zaman kavramı yoktu, ne yaşamak istiyorlarsa yaşıyorlardı. Sonra karanlıktan kaçan gözlerini açtı.

-Sen düşmanımsın, sen karanlıkta doğansın!

-Karanlık olmasaydı eğer, ışıktan yarattığım kahraman gelip bize yaşamak istediklerimizi yaşatmazdı. Işık ve karanlık bir bütündür. Biri olmazsa diğlerinden söz edilemez.

-Karanlıktan kaçtım ve ışığa sığındım. Işığa ise karanlıkta kavuştum.

-Geri dönmek zorundayız. Buraya onların kurallarının dışında bir şey yaptığımızda gelebiliriz ancak.

-Sus lütfen biraz daha nefes almak istiyorum!

Gözlerini kapattı ve hayal dünyasına geri gitti. Yine aynı şeyler, hep aynı şeyler...

-Sanırım yandı!

-Şimdi bize ne gördüğünü söyle.

-Ben ışığı öldürdüm, dedi. Oysa onu yıllar sonra tekrar görmek ve hissetmek istemiştin. Karanlıktan ışık doğduğunu anladım, hayallerimde ışığın simgesi oldum. Ama onu koruyamadım...

Bunları söyledikten sonra yerinden kalktı, koşarak koridora çıktı.

-Hayal kurun hepiniz! Herkes ne istiyorsa onun hayalini kursun, vazgeçmeyin, lütfen gözlerinizi kapatın, nerede olmak istiyorsanız ordasınız işte, kiminle olmak istiyorsanız, tutucu insanların düşüncelerini geçiremeyeceği tek yer sizin hayaliniz ve onu kullanmalısınız! Şimdi buradan çıktığınızı düşünün, evinize döndüğünüzü ya da deniz kenarında özgürlüğünüzü hissettiğinizi, iyileştiğinizi...

Doktorlar onu odasına götürürken herkes gözlerini kapatmıştı bile. Ne istiyorlarsa onu yaşıyorlardı şimdi. Koridorda doktorla yürürken kapatıldığı odanın önüne attı kendini.

-Onu da çıkarmanızı istiyorum, o olmasaydı, şimdi öldürdüğüm ışığa kavuşamazdım. Belki düşmanımdı, belki o bunca yıl kaçığım karanlıktı ama çıkarın, onu da kurtarın.

Birkaç dakika sonra o da gelmişti. Hiçbir şey söylemediler. Birbirlerinin elinden tuttular ve gözlerini kapattılar.

Küçük bir parıltıyı takip ederken düşledi kendisini. Attığı her adımda daha da uzaklaşıyordu kendinden parıltı. Gökyüzüne baktı, karanlıktan doğan kahraman oradaydı. Kollarını kaldırdı ve havaya yükseldi. Karanlık, ışığı içerisine aldı. Geriye sadece küçük bir parıltı kalmıştı. Süzülerek aşağı indi. Bahçenin içerisinden geçti, o sadece bir şizofrenin rüyasındaki parıltı olabilirdi şimdi.

Sude BULDU

Yoktur isimsiz kahramanların adı sanı,
Vatanımın her karışı buram buram şehit kanı,
Şehidim, üzülmeye merteben yükseltecek bu vatanın şanını,
Bastiğın yerler toprak değil,
Düşün altındaki binlerce kefensiz yatana.

Sen şehitsin, gittiğın yer rahattır elbet,
Bu vatan elbet Türk'ündür, sabret,
Türk'e Türk'ten başkası dost olmaz ama sen edersin merhamet,
Düşmanlar çekinir senden,
Zira tükenmez asla bizde ne Ahmet ne de Mehmet.

Bayrağın, yoktur dünyada eşi,
Marşın, kanınla süslü kalacak ebedi,
Dinin, dosdoğru tıpkı sen gibi,
Vatanın, vazgeçilmezini korumak için içtin şehadet şerbetini.

Korkun yok tüm dünya olsa karşında,
Cesursun, karadır gözlerin vatan savunmasında,
Ardında anan hatta yavuklun olsa da,
Vazgeçilmez bir yeminin var vatan aşkına.

Anladım, sen bana varmazsın.

Tutunacak son dalım olsan tutmazsın,

Beni yapayalnız kalsam sımsıkı sarmazsın.

Tuhafsın.

Yağan yağmurun şırıltısıyla eş değer,

Gözlerindeki pırıltı,

Sözlerindeki karartı,

Tuhafsın.

Gök, yüzünderken; bazen yüzün çok uzak gökyüzünden.

Gözden ıraksan eğer uzaksındır gönülden.

Bir türlü ayrılamadım o masum gözlerinden.

Ayrıldığım gün haber vereceğim, belki yeniden

Doğarım küllerimden...

Eğer kabul olmayacaksa dua, amin demek ne fayda.

Eğer ulaşamayacak kadar uzaksa sana, yeniden yaklaşmak da olmaz aslında.

En iyisi gidebildiği yere kadar sevebilmek, sevebildiğim yere gidemesem de, sevildiğim yerde istenmesem de.

Her neyse,

Bazen hayallerin peşinden koşmak için fazla yorgunsundur.

Eskisi gibi olmadığını anladığın an, anlarsın bazı şeylerin gelip geçici olduğunu.

Ama kimileri kalır, geçmeyen bir dövmenin tenine kaplanmış olması gibi,

Ben tecrübe edindim,

Gerçekten sevenlerin de bir gün gidebileceğini...

Ey zalim gecemi aydınlatan gözlerinde içimi törpülediğim kadın
Şimdi ne adın kaldı ne sanın
Ne ufacık bir hatıran var şimdi kalbimde, ne de gözlerin **yüreğimin eşiğinde**
Unuttum ben yaşamayı al ömrümü kat ömrüne
Git ardına bakmadan git
Al sendeliğini git benliğimden uzaklara
Yalnız yaşamak kaderim, alışkınım ne de olsa
Ama korkmuyor değilim
Çok seversem yalnızlığı,
O da çekip gider mi acaba...

Gitmek, senden bir harf eksik olsa da sevgili.
Git, göremeden seni nasıl sevdiğimi.
Geç benden, zaten bir umut yok biz'den.
Beni değil, ne denli sevdiğimi hatırla seni.

Ayrılıklar, sevdaya dahildir derler.
Sorarım sana sevgili,
Sevenler hep böyle derinden mi üzülrler?
Sevip de sevilmemek değil de, sevildiğini sanıp sevilmemek yaralar insanı.
Sorarım sana sevgili,
Sevenler hep böyle derinden mi üzülrler?

Yol uzun, yolcu yorgun. Bulutlar gidişinin üzüntüsüyle yağmur olup ağlamakta yeryüzüne. Ağaçlar intihar fermanı imzalamakta kendi içinde. Hatta oksijen alıp vermekte. Bir türkü geçmek bilmeyen kirler gitmekte ayağının izinde.

Ve başladı yolculuk. Gideceği yere az zaman kalmış-ken müsait bir yerde inmeyi tercih etti. Geri dön demeye kalmadı, arkasına bakmadan gitti amansızca. Ona da beklemek kaldı zamansızca. Aslında "güzeldir beklemek; ama doğru durakta."

Mevsim kış da olsa yaz da olsa hep aynıdır duyulan acı. Kimseler anlamaz ne kadardır çektiğin sancı.

Herkesin kendisinedir yaşadıkları, kendisinedir bir türlü sonlandıramadıkları.

Ve ekledi: Gittiğin yerde mutlu ol! Sen yolcu olmayı tercih ettin, bense yolcu etmeyi. Son sözüm oldun, ilk mutluluğumken, sana eyvallahım var ahım yok sen kararını vermişken. Aşkla kal, bilirsin ben vedaları sevmem.

Kadir KARADUMAN

BEN NENE HATUN'UM!

93 Harbi, ülke bitap düşmüş. Halk sokaklara dökülmüş, evinde bulduğu silah görevi görebilecek sopa, taş, kazma, kürek... vatanını düşmandan koruyabilmek için seferber olmuştu. 20'li yaşlarımda, gençliğimin baharında, yeni evlenmiş bir gelinken küçük yaştaki oğlumu ve kundaktaki kırkı çıkmamış kızımı arkamda bırakıp savaşa katıldım. Aziziye Tabyasını Rusların elinden aldığımız günü dün gibi hatırlarım.

Bir avuç köylü, elinde eteğinde ne varsa ortaya koymuş, seferberlik ilan edilmiş, düşmanı vatandan kovmuştu. Bizler, bu savaşta bine yakın yavrumuzu şehit verdik. Nice Ayşe'ler, Mehmet'ler, Fatih'ler... Bir o kadar; hatta daha da fazla yaralı. Ben de yaralılar içindeydim. Elimizden geldiği müddetçe hızlı iyileşmeye çalışıyor, tez vakitte cephelere geri dönmeye çalışıyordum. Bugünlerde gördüğüm manzara ise içler acısı. Şu an bu vatanın bir karış toprağı için can vermiş niceleri unutulurken vatanın kıymetini bilmeyen gençlere muhtaç olmuşuz; aynı zamanda asimile olmaya başlamış, tarihi yazanları unutmuşuz. Dış milletler bizlere dilimizi, tarihimizi, ilmimizi, adet ve göreneklerimizi kötülüyor ve hatta unutturmaya çalışıyorlar. Siz siz olun sizi zehirlemeye çalışan kişilerin etkisinde kalmayınız.

Sözlerimi Atamız, Ulu Önderimiz Atatürk'ün Gençliğe Hitabe'sinde siz gençlere diyor ki: "Millet fakr u zaruret içinde harap ve bitap düşmüş olabilir. Ey Türk istikbalinin evladı! İşte, bu ahval ve şerait içinde dahi vazifen, Türk istiklal ve cumhuriyetini kurtarmaktır. Muhtaç olduğun kuvvet, damarlarındaki asil kanda mevcuttur..."

Gunef AVCI



TEKNOLOJİNİN KÖLESİ

Bilgi ve iletişim araçları, günden güne teknolojinin gelişmesiyle beraber gelişmektedir. Bu gelişmenin olumlu ve olumsuz yönleri vardır. Teknoloji gereğinden fazla kullanılırsa zarar verebilir. Büyüklerimizin de dediği gibi, her şeyin fazlası zarar...

Teknoloji, çoğu zaman günlük yaşantımızı kolaylaştırır da; bazen de hayatımızdaki güzel anılarımızı görüntülenme ve beğenme sayısı ile sınırlandırır. En basit örneğiyle, bir iletişim uygulaması olan Instagram... Kim ne yemiş, kim nereye gezmiş, ne giymiş, ne almış; fotoğrafı kaç beğeni almış, kaç yorum yapmış gibi basit ve gereksiz detaylar denizinde boğuluyor. İnsanlar uzun süre görüşmediği arkadaşıyla hasret gidermek yerine telefonu ile ilgileniyor. Konuşmayı, yürümeyi bilmeyen çocukların ellerinde telefon ya da tablet, küçücük parmaklarıyla kendilerini karanlık yollara sürüklüyorlar. Bunu yaparken büyükleri bunu engellemek yerine aman ağlamasınlar, sussunlar, otursunlar diye pimi çekilmiş radyasyon bombasını ellerine bırakıyor. Bu iş, gün geçtikçe çığırından çıkmaya başladı; engellenemez bir hale geliyor. Çağdaş iletişim ve depolama araçları, “teknoloji” adı altında çeşitli oyunlarla insanları tembelleştiriyor. Bilgi kaynağı olarak görülen; arama tarayıcılarını bilgi araştırmak dışında, iletişim kaynaklarını (telefonlar) iletişim kurmak dışında her şeyde kullanıyoruz. Hayatımızı kendi ellerimizle mahvediyoruz.

Teknoloji, normal günlük kullanımda hayatımızı kolaylaştırabilirken bizler bunların kölesi haline geliyoruz. Bundan kaçınmalı ve günlük yaşantımızı sohbet ederek, iletişimi mümkün oldukça yüz yüze kurarak, yeni hobiler edinerek, kötü alışkanlıklardan vazgeçerek hayatımızı güzelleştirmeli ve gerçek renklerle tanışmalıyız...

Gunef AVCI

11 Mart 2018
Pazar

Türk Askeri,

Aldırı, yaşı, memleketini bilmiyorum. "Askerimize mektup göndereceğiz," dediler. Durur muyum? Sizlere bir mektup yazdım.

Şimdi hangi şehrimizde yahut hangi dağda, hangi sogukta, kimlerde sırt sırta, bir avuç arnaç diye hisliği ilke edinmiş insanla korse konyasınız. Lakin sizin yürekleriniz öyle büyük, öyle paha biçilemez ki... Attığınız her adım, uykusuz geceleriniz her gece benim boynumda. Hakkınız nasıl ödeyeceğimi her gece düşünürüm.

Başımın dik olması önce Türk olduğumdan, sonra sizlerden. Sizler bu vatanın asil evlatlarıdır. Oldım ya, Yaşın kaç bilmiyorum askerim, ama siz benim annemin de evladısınız. Benim rahat uykuyu uyumamı sağladığınız her saniye için tüm annelerin çocuklarıdır.

Biliyorum, izlediğimizi diziler/filmlerdeki gibi düğün sortları altında değilsiniz. Bazen ağ, çoğu zaman yorgun ama eminim ki asla bitkin değilsiniz. Çünkü siz, asla yenik düşmezsiniz. Sizler yüzyıllardır var olan bir ülkenin evlatlarıdır. Sizler yüzyıllardır bu topraklarda hainlere göz açtırmayan Atalılarımızın torunlarıdır.

Ben onsekiz yaşında liseyi bitirmek üzere olan bir genç kıyım. Ne yazık ki "vatan" kavramının bu sene bilincine vardım. Yemin olsun ki, ağladım; Babasının tabutuna sonları kut için, hamile eşleriniz için, evladını yollayan anneler için; ağladım. Ama sonra sustum. Başımı eğmedim, sustum. Biliyorum ki ben sustuğumda sizler her zaman konuşuyor olacaksınız. Silah arkadaşları her gün dualarımda. Sen, askerim; abim, babam; sen her gün dualarımdasın.

Göğsündeki vatan aşkından, içindeki korkusuzluktan, götlerindeki bağluluktan, lakizelerindeki kesinlikten, kısacası seni sen yapan her şeyden birden bir kez helallik istiyorum. Annen, varsa eşin, varsa nişanlis, varsa çocuğun bora emaret. Birle emaret. Silah tutan, semaya acılan ellerin hiçbir zaman dert yüzü görmesin.

Sen Anadolu'sun. Sen Akdeniz'sin. Sen Doğu'sun. Sen Ege'sin. Sen Rize'sin. Sen Hatay'sun. Sen İstanbul'sun. Sen Türkiye'sin. İçindeki cesaret ve coşku başka hiçbir ülkenin yetiştirdiği insanda bulunmayacak. Bunu en iyi sen, kendinden bilirsin.

Ölürsen vatan için şehit olmuş olursun. Yaşarsan milletin için yaşamış olursun.

Sen nefesini verirken bile bizi dik duran mehmetsiğim,

Sen Allah'a, benle önce Allah'a sonra sana emaretim.

-H

Merhaba,

Bize doguda vikeniz icin kendilerini feda eden siz askerlerinize bir mektup yazacagimiz soylendiginde o anda neler yazsam diye dusunmeye basladim. Ne kadar dusunsende hepimizin yazacagi da buyuk ihtimalle ayni olacak, bunu biliyorum. Tu anda ben size bu mektubu yazabiliyorsam, bu kalemi bile rahatca tutabiliyorsam hepsini size borcaluyum. Eger siz olmasaydiniz, bu fedakarliklari yapmasaydiniz hicbirimiz rahatca yasayamazdik. Belki bozilariniz evli, cocugu var onlari birakti, belki bozilariniz bekar onnesini, babasını birakti. Neler? Hepsi vatanimizin gelecegi icin. Bir Turk icin vatan dendiği an akan sular durur, durmalı da. Artık ben de sabahları uyandığında bir senit haberi daha görmek isteniyorum. Bozilarının "Yine mi?" dediğini duyuyorum, bu bile çok acı. Buna alışmaya başlanması bile... Ama Türk halkı orkonda, sizinle ve her zaman Türk askeri dendiğinde tıyleri diken diken, sizinle gurur duyuyor. İnşallah vatanımızın aleyhine davranışlarda bulunan, bizim zararımıza çalışan hain teröristlerin kökünü kurutacaksınız. Bina tam kalbimle inanıyorum. Ben de kendi adıma söyleyebilirim. Bir asker olmadığım, orada alkene katilide bulunmadığım için burada Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ümüzün fikirlerini benimsemiş bir birey olarak kendimi geliştirip, ileride alkene böyle katilide bulunacağım.

Umarım, orada habirinize bir şey olmadan geri döneceksiniz. Bu vıllerin gerçek kahramanları sizlersiniz!

11.03.2018

Vatansever Mehmetcik abilerim,

Öncelikle nereden başlayacağımı bilmiyorum. Hayatımda daha önce kimseye mektup yazmamıştım Bu benim ilk mektubum Umarım mektup yerine ulaşır Hergün evde akan haber dinliyoruz. Annem babam ablam sizin ora daki destansı mücadelelerinizi dinliyoruz ve gördükçe qurun duyuyoruz ,Bazen ara sıra korkuyorum , kdti" şeyler olacak diye ama babam her zaman Türk askerine güven der ,Bugün okula rahatla gidebiliyorsam Üniversite hayalleri kurabiliyorsam ailemle evimde rahatla oturabiliyorsam hepsi sizin sayende .Ben de hekim olmak istiyorum .Siz canınızı düşünürken bende burada sizin sayenizde oluyup ülkem için yararlı bir vatandaş olmak istiyorum . Ama hiçbir zaman sizin mesleğiniz gibi olmayacak . Her meslek kutsal derler ama benim için askerlik çok farklı , İnsan sevdiklerini bırakıp ,canını hiçe sayıp hergün dünya burun buruna olup bmbir türlü zorluklara katlanıyorsunuz . Sif bayrak yere inmesin Ülkemizdeki insanlar rahatla yaşasın diye . Yolda yürüdüğümde Üniformalı asker gördüğümde kendimi çok güvende hissediyorum ve çok gurur duyuyorum Her ülkenin askeri vardır her ülke askerini sever , Ama size olan sevgi ve güven çok farklı .Siz sanli Türk Askerisiniz duruşunuz yeter . Umarım en kısa zamanda operasyonu başarılı şekilde tamamlayıp , sağ salim bir şekilde sevdiklerinizde kavuşursunuz . Unutmayinki siz burada çok seven insanlar var . Hersey için çok teşekkürler . . .

MELİKE KOÇ

MANGALA OYUNU

OYNANIŞ BİÇİMİ: Mangana, Türk zeka ve strateji oyunu. İki kişi ile oynanır. Oyun tahtası üzerinde karşılıklı altışar adet olmak üzere on iki küçük kuyu ve her oyuncunun taşlarını toplayacağı birer büyük hazine bulunmaktadır. Mangala oyunu kırk sekiz **taş ile oynanır**.

Oyuncular kırk sekiz taşı her bir kuyuya dörder tane olmak üzere dağıtırlar. Oyunda her oyuncunun önünde bulunan yan yana altı küçük kuyu, o oyuncunun bölgesidir. Karşısında bulunan altı küçük kuyu o oyuncunun rakibinin bölgesidir. Oyuncular hazinelerinde en çok taşı biriktirmeye çalışırlar. Oyun sonunda en çok taşı toplayan oyuncu, oyun setini kazanmış olur. Oyuna kura ile başlanır. Oyunda dört temel kural vardır.

1.TEMEL KURAL: Kura neticesinde başlama hakkı kazanan oyuncu kendi bölgesinde bulunan isteği kuyudan dört adet taşı alır. Bir adet taşı aldığı kuyuya bırakıp saatin tersi yönünde, sağa doğru her bir kuyuya birer taş bırakarak elindeki taşlar bitene kadar dağıtır. Elindeki son taş hazinesine denk gelirse oyuncu tekrar, oynama hakkına sahip olur. Oyuncunun kuyusunda tek taş varsa, sırası geldiğinde bu taşı sağındaki kuyuya taşıyabilir. Hamle sırası rakibine geçer. Her seferinde oyuncunun elinde kalan son taş, oyunun kaderini belirler.

2.TEMEL KURAL: Hamle sırası gelen oyuncu, kendi kuyusundan aldığı taşları dağıtırken elinde taş kaldıysa, rakibinin bölgesindeki kuyulara da taş bırakmaya devam eder. Oyuncunun elindeki son taş, rakibinin bölgesinde denk geldiği kuyudaki taşların sayısını çift yaparsa (2,4,6,8,10...) oyuncu bu kuyudaki taşların sahibi olur ve onları kendi hazinesine koyar. Hamle sırası rakibine geçer.

3.TEMEL KURAL: Oyuncu taşları dağıtırken elinde kalan son taş, yine kendi bölgesinde yer alan boş bir kuyuya denk gelirse ve eğer boş kuyusunun karşısındaki kuyuda da rakibine eği taş varsa, hem rakibinin kuyusundaki taşı alır hem de kendi boş kuyusuna bıraktığı taşı alıp hazinesine koyar. Hamle sırası rakibine geçer.

4. TEMEL KURAL: Oyunculardan herhangi birinin bölgesinde bulunan taşlar bittiğinde oyun seti biter. Oyunda kendi bölgesinde taşları ilk biten oyuncu, rakibin bölgesinde bulunan tüm taşları da kazanır. Dolayısıyla oyunun dinamiği son ana kadar hiç düşmez.

Mangala oyunu set olarak oynanır. Oyunun kazanan oyuncusu bir puan kaybeder. Sıfır puan ve berabere bitiren oyuncular yarım puan alır.

OYUNUN AMACI: Oyun strateji, plan yaparak, ilerlemektedir. Bu sayede oynayan kişi zeka, strateji ve plan yapmakta büyük bir ilerleme kat etmektedir.

Can ŞAHİN

Muhammed Hasan HAN

ÇINAR ALTI

Köy meydanını sabah ezanıyla çıkmalıydı. Yoksa güneş gözüne vuruyor, yürümekte zorlanıyordu. Ne vardı sanki tüm evler dere kenarında olsaydı.

Yeşildere Köyü önceleri dere kenarına kurulmuş; ancak artan nüfusla geniş bir alana yayılmıştı.

Dededen kalma ev yıkılmaya yüz tutunca babası daha büyük bir ev lazım diyerek köy çıkışına taşınmıştı. Osman, yeni evlerini de seviyordu. Ancak sürüyü her sabah dereye götürmek de kolay iş değildi. Annesi nevalesini hazır edip "Haydi bakalım!" diye uğurladı bu sabah da. Önce köy meydanını çıkayım gerisi kolay, dedi Osman. "Evin en küçüğü olduğumdan tüm bunlar..." diye de ekledi. Oysa herkesin bir görevi, işi vardı.

"Karabaş olmasa bu koyunlar beni hiç dinlemez."

En büyük yardımcısıydı Karabaş. Bazen onun yanında yürür bazen en arkada; ama gözü kulağı gibi korurdu hem sürüyü hem Osman'ı.

Meydana doğru yaklaşınca söğüt ağacının dibinde tahta sandalyelere kurulmuş Halil Emmi ile muhtarı gördü. Halil Emmi, köyün yaşlılarındandı. Köyde hatırı sayılır biriydi. Elindeki bastonu ile söyleyeceği cümleyi unutup bekleyin anlamında bastonu yere vurarak karşısındakinin bir şey demesine fırsat vermezdi.

"Sabahınız hayrolsun." dedi Osman.

Muhtar, Osman'ı görünce hemen gülümsedi;

"Gel hele Osman. Bir çay iç öyle gidersin."

Halil Emmi'nin tek kaş halini almış çatık kaşlarına şöyle gözüyle bakıp "Yok." dedi.

"İstemem."

Halil emmi bastonu yere vurunca yüreği yerinden çıkacak sandı Osman.

"İstemem de neymiş? Sağ olasin, yola koyulayım demiyor da!" diye çıkıştı Halil emmi.

"Sağ olasınız emmiler, gitmek gerek."

Yüreği güm güm atıyordu. "Bu Halil emmi niye böyle dedi acaba?". Hep düşünür, bulamazdı Osman. Sabah saatinde kalbini oynatmıştı yerinden. Annesi, Osman sızlandıkça "Aslında yufka yürekli; ama belli etmiyor." derdi.

Bir an önce çınar ağacının dibine kendini atmak istiyordu. "Dereden soğuk suyla yüzümü yıkasam. Nâsılsa Karabaş var. O etrafta gezerken ben oturduğum yerden gözetlerim sürüyü."

Köyün meydandan sonraki çıkışından sağa ayrılan yoldan iniliyordu dereye. Kuşburnu ve böğürtlenler arasında kalmış şirin bir yoldu.

Sonunda dereye ulaşmışlardı. Koyunlar atlarken Osman çınar ağacına yaslandı. Sabah güneşini yememişti bugün. Aslında her şey ne kadar mükemmeldi. Kitaplarda okuduğu, televizyonda gördüğü özlenen bir hayat, ellerinin altındaydı. Her şey doğal, temiz ve huzur vericiydi.

Tüm bunları düşünürken Karabaş'ta bir huzursuzluk başladı. Bir o yana bir bu yana koşuyor, bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Osman baktı olmayacak doğruldu yerinden. Küçük bir toz bulutu gördü önce. Sonradan netleştirdi her şey. "Yaz tatiline gelenlerin çocukları olmalı bunlar." 4-5 çocuk, altlarında bisiklet bu yana geliyorlardı. Demek onlar da isteyince benim gibi erken kalkabiliyorlar, dedi.

Çocuklar yaklaştı. Bisikletleri kenara bıraktılar. Aralarında kilolu olan sona kalmıştı. Kan ter içinde inip kendini dereye attı. Koyunlar biraz ürktü suyun sesine. Karabaş havlamaya başladı. Huzursuz olmuştu Osman. Yalnızken kontrolü elinde tutmak daha kolay oluyordu.

"Hey! Yavaş olun biraz." dedi Osman.

Kilolu olan kıpkırmızı suratıyla "Bir şey yapmadık ki." dedi.

"Koyunları ürkütmeyin." Bir taraftan da Karabaş'ı tutuyordu. Sarı saçları omuzlarına dökülmüş bir çocuk yaklaşıp Karabaş'ın başını okşadı.

"Özür dileriz. Çok terledik. Seni ve koyunları sonradan fark ettik." dedi.

Bak bu çocuk iyi niyetliydi işte. Özür dilemişti. Bu arada diğer üçü koyunları sevmeye başladılar. Gözlüklü kısa boylu olan çocuk "Ben bu koyunu biraz gezdireyim. Sen de benim bisikletime bin." dedi. Nasıl çocuklardı bunlar? Koyun öyle tasma takıp gezdirilir miydi hiç? Bir yandan da bisikleti var. Babası seneye alırız dediydi ama... Osman düşünürken çocuk nerden çıkardığını fark edemediği bir ipi koyunun boynuna geçirmişti. Arkasını döndüğünde bir çocuk azığının başında atıştırmaya başlamıştı.

"Dur, n'apıyorsun diyecek oldu." Karabaşla sarı çocuk çimlerde yuvarlanarak oyun oynuyorlardı. Öbür iki canavar, kuzuları oyuncak yapmışlar kendilerine. Osman avazı çıktığı kadar bağıyordu; ancak onu duyan yoktu. "Keşke emminin bastonu yanımda olsa." dedi. Sağa döndü sola döndü. Bir şeyler yapmak istiyor; yapamıyor, bağıyor sesini duyuramıyordu. "Allahım, n'olur!" dedi. Birden sıçradı. Gözünü açtığında elinde baston, karşısında Halil emmi vardı. Adam bastonu kurtarmaya çalışırken bir taraftan da Osman'a sayıştırıyordu: Uyumaya mı geldin? Şu köpek olmasa sürü telef, bırak bastonu, daha birçok şey...

N'olmuştu? "Çocuklar, bisikletler nerede?" diyecek oldu. Halil emminin hışmından korktu. Kalktı, kendini toparladı. Eve doğru yola koyuldu. Rüyaydı, dedi. Rüya.

Sıla YILMAZ



ALLAH DER Kİ

Soğuk bir kış günüydü. Güneş yeni doğmuştu. Yağmur az az çiseliyordu. Yaklaşık olarak yirmi dakika gecikmiştim. Hep böyle olurdu zaten. Erkenden hazırlanmaya başlar sonra da mutlaka geç kalırdım. İçimde kötü bir his vardı. Karnımdaki acı sancılar başımı ağrıtıyordu. Ağzımda tok bir his vardı. Bu hissi çok iyi biliyordum kötü bir şey olacaktı. Bunlar ne zaman olsa kötü bir şey olurdu. Otobüsten indim, yağmura aldırmadan yürüyordum. Şemsiye kullanmayı asla sevmezdim.

Aradım, aradım, aradım... Açmıyordu. Sinirli olduğunu, konuşmak istemediğini biliyordum. Hep böyle yapardı zaten. Yine kavga etmiştik, iş yerine geçmeden önce buluşalım demişti. Ama geç kalmıştım. Her zaman oturduğumuz yere doğru yürüyordum. Sağa dönecektim ve karşımdaki mavi tabelanın orda beni bekliyor olacaktı. Size nasıl durduğunu bile anlatabilirim. Ellerini karnına bağlamış; bir ayağı önde ve sert yüz hatlarıyla bana bakacaktı. Sonra beni görünce az da olsa yumuşayacaktı. Biliyordum. Ezberlemiştim onu, olur da bir gün giderse unutmamak için. İki yıl on aydır gitmedi. Gitmez, biliyordum. Ve... Döndüm.

Ağzımdaki tok his boğazımda düğümlenmişti. Donup kalmıştım. Gözlerimden yaş akıyor, ellerim titriyor. Sonra gözlerimi tekrar açtım ve yerdeydi. Cansız bir beden, ah çok benziyordu ona; ama olamazdı. Beni bırakıp gitmezdi. Zaten beni hep o kaldırırdı. Çevresinde bir sürü insan vardı. Kendime gelmeliydim. Ambulans sesleri duydum, bir an orada buldum kendimi. "Yakını mısınız?" sorusunu sordu. "Evet, sevgilisiyim!" dedim. "Bizimle gelin, birinci dereceden akrabalara haber verin." dedi adam. "Kimsesi yok." dedim sessizce. Konuşamıyordum, ağlıyordum, birileri ciğerimi söküyordu. Ambulansa bindik; sonra sesler geldi. Duyduğum son cümle "Kalbi durdu!" olmuştu. Kalbi duramazdı. Benim için atan kalp, şimdi atmıyordu. Gözlerim kapandı. Sonra ne mi oldu? Aylar geçti, mevsimler geçti benim kalbim hala ilk günkü gibi attı.

Allah der ki: "Kimi benden çok seversen onu senden alırım."...

Ve ekler: "Onsuz yaşayamam." deme, seni onsuz da yaşatırım.

Ve mevsim geçer, gölge veren ağaçların dalları kurur, sabır taşar, canından saydığın yar bile bir gün el olur, aklın şaşar.

Dostun düşmana dönüşür, düşman kalkar dost olur, öyle garip bir dünya...

Olmaz dediğin ne varsa hepsi olur.

"Düşmem." dersin düşersin, "Şaşmam." dersin şaşarsın.

En garibi de budur ya: "Öldüm." der, yine de yaşarsın.

Melisa Nur BOLAHATOĞLU



MUTLULUK NEDİR?

Sabah uyandığında gözleri şişmişti. Sabahlara kadar ağladıktan sonra ne kadar uyuyabildiyse uyumuştı. Aynanın karşısına geçti, umutsuzca aynaya baktı. Üstüne okul formasını geçirdi, saçlarını toplayıp evden çıktı. Okula gitmek istemiyordu, aslında hiçbir şey istemiyordu. Bilmediği bir otobüse bindi, son durakta indi. Yürüdü, yürüdü...

Bir süre sonra yürümekten ayağı ağrımişti. Bir yandan yürüyor, bir yandan ağlıyordu. Nereye gittiğini Ne yaptığını bilmiyordu. Kendisine duyduğu nefret bitmiyordu. Bir anda yaşamak anlamsız geldi. Hızla geçen arabanın önüne atladı. Gözleri kapanıp açılıyordu. Etrafında tanımadığı insanlar birikiyordu. Yavaşça gözlerini kapattı.

Sesi kötü olduğu için şarkı söylemiyordu. Sırf bu yüzden bağıra bağıra en sevdiği şarkıyı söylemenin mutluluğunu yaşayamadı. Boyunun kısa olduğunu söyledikleri için basketbol oynayamadı. Sırf bu yüzden ilk maçında ilk sayısını atmanın heyecanını yaşayamadı. Müzik aletinin işine yaramayacağını söyledikleri için müzik aleti çalmayı bıraktı. Sırf bu yüzden ilk parçayı hatasız çaldığındaki gururu yaşayamadı. Çirkin olduğunu söyledikleri için fotoğraf çekilirken yüzünü gösteremedi. Sırf bu yüzden ilerde anısına baktığında mutlu olamadı. Sakin ve havalı durmasını söyledikleri için ortamda asla içinden geldiği gibi olamadı. Sırf bu yüzden zamanla kim olduğunu ve ne hissettiğini unuttu. Olmadığı kişiye dönüştü. "Sana bakmaz." dedikleri için hoşlandığı kişiye hislerini anlatmadı. Sırf bu yüzden asla cesur olamadı. Ders çalışmak zorundasın dedikleri için sınavlardan sonra unutacağı şeyler için çabaladı. Sırf bu yüzden dışarı çıkıp genç olmak, özgür olmak ne demek anlamadı. İnsanlar hep bir şeyler söyledi. O hep yarım kaldı. İnsanları memnun etmek için çabaladığı kadar kendi için çabalamadı.

Özgürlük mutluluk getirir, mutluluksa her şeyi...

Melisa Nur BOLAHATOĞLU



YEDİ CÜCELER

Ben Akın. Benim tek bir sevgilim var. O da işim. Polisim ve mesleğime aşığım. Evet, bazen bu sevgiyi abartıp baskınlara, olay yerlerine tek başıma gidiyorum. Evet, bazı suçluları yakalamak için kadın kılığına bile giriyorum. Fakat dediğim gibi tek aşkım işim.

Yine birkaç hırsız, birçok uğraşırken kaçırılma vakası aldık. Olay yerine giderken Başkomiser Salih "İçimde kötü bir his var ve her böyle hissettiğimde zor vakalarla karşılaşırız." dedi. Komîğime gitti ve güldüm. Saçmalıktı. Polislik altıncı his ile olmazdı ki... Olay yerine vardık. Her tarafa bakıldı; fakat sol ayak izi dışında tak bir kanıt bulunamadı. Bu iş hoşuma gitmedi. Böyle kalmasına izin vermeyip aramaya başladık.

Bir hafta sonra ayakkabının özel yapım olduğunu öğrenmiştik; ama ikinci kaçırılma da aynı gün gerçekleşmişti. Bu sefer ayakkabı izi bile yoktu. Bunu yapan sanki bir hayaletti. Bu özel yapım ayakkabıyı alan kişilerin listesini aldık ve bu kişileri sorgulamaya başladık teker teker.

Altı gün sonra tekrar kaçırılma oldu. Biz hala tek bir ayakkabı izinin peşindeydik. Bu, beni daha da hırslandırıyordu. Daha hızlı olmalıydık.

Beş gün sonra ayakkabıdan güzel bir ipucu bulduk. Ayakkabının sahibi aktördü ve ayakkabısının üç hafta önce çalındığını söyledi. Bu gibi olaylar soyunma odalarında çok olduğu için aldırış etmemiş. Bu güzel haberle birlikte bir vaka haberi geldi. Mağdur, hastaneye kaldırıldı. Sorgulamak için yanına gittik. Olay yeri inceleme de olay yerine gönderildi.

Beş gün sonra kaçırılma oldu. Biraz düşündüm ve bu olayın dört gün sonra olması gerektiğini fark ettim. Ama neden beş günde olmuştu? O zaman anladım: Bir önceki mağduru kaçırmayı planlamıştı suçlu; fakat olmamıştı. Mağdurun aklında kalanlar ise ten renginde bir maske ve uzun bir boy. Aktörün yanına gittik. Suçlu çevresinde olabilir mi diye. Bizi nekletmek zorunda kaldı. Çünkü yedi cüceler tiyatrosunda rolü vardı. Salonda çok kişi yoktu. Daha sonra ışıklar açıldı. Gözlerim alışsın diye açıp kapattım ve gözüme elinde paspasla uzun boylu bir adam takıldı. Bakışları sahneye odaklanmıştı. Hislerim beni uyardı. Fakat kendime güldüm, Salih Başkomisere mi benzemeye başladım diye.

Üç gün sonra hastanedeki mağdur, kaçırma vakasıyla burun buruna geldi. Bu olayı gerçekten ciddiye aldığım için onu kurtarabildim. Farkına varmam ise ayakkabıyı görmem ile oldu. Suçlu ile göz göze geldik tahminimce. Bir gün sonra bir kız kaçırıldı. Kim olduğunu öğrendiğimde ayakta durmakta zorlandım. Çok yakın arkadaşım: Zilli Hatice. Ona hep Zilli derdik. Çünkü küpe takmayı çok severdi. Bu olay, suçlu ile göz göze geldiğim için olmalıydı. Bize yardım ettiği için aktörün de başına bir şey gelebilirdi. Bu nedenle yanına gittik. Farklı bir oyun sergileniyordu. Paspaslı yine oradaydı; fakat bu sefer bakışları yerdeydi.

Başka bir kaçırılma için üç gün vardı. Bunun farkındalığıyla aktör ile sahnede konuşmaya başladık. Konuşurken gözümü alan, dikkatimi çeken bir parlama oluyordu. Paspaslı adam yaklaşıyordu. O yaklaştıkça parlama büyüyordu. Salih komiseri ve aktörü susturdum. Sessizlik ile paspaslı uzun adam döndü ve bize gülümsedi. O an parlayan şeyin ne olduğunu anladım. Zilli Hatice'nin küpesi. Ona baktığımı görünce suçlu koşmaya başladı. Ben de arkasından koştum. Suçlu, bir süre sonra düştü. Hemen yanına gittim. Bana gülmeye başladı. Daha sonra sinirle üstüme atladı "Neredeyse tamamlanıyordu cücelerim!" dedi. Böylece suçu ve Yedi Cüceler masalına olan aşkı ortaya çıktı. Tehlikeli suçluyu Komiser Salih üstümden aldı; fakat bu farkındalığımı alamadı. Körü körüne aşk yanılttı. İnsanı suça sürükleyebilirdi.

Tehlikeli suçlunun evinde özel üretim ayakkabı da bulununca ömür boyu hapis yedi. Mağdurlar bir elektrik dairesinde bulundu ve güvenle evlerine döndüler. Başkomiser Salih "Keşke bir kerede altıncı hissim yanılsa!" deyince inanmadığım ve kendime de bu konuda güvenmediğim için kendimi suçlu hissettim. Bu olaydan sonra ne mağdurlar eski yaşamlarına dönecekti ne de ben...

İlsu TEBERİK



Merhaba sevgili bugünün insanı,

Yazın en kavurucu sıcağında çatı katını temizlerken bulduğum tozlu aygıt, beni derin ve tutkulu bir meraka sürükledi. Tozlu aygıtın uzakları gördüğünü anlamamla ufku yavaş yavaş aydınlanmaya başladı. Kayıp galaksiler, parlak yıldızlar, dolunayın şehvetli gülümseyişinin beni cezbetmesi ile yolculuğum başlamıştı. Teleskopun üzerime düşürdüğü bir göçmen kuş tüyü benim dünyaya gelme amacımı gösterdi. Yolculuğum farklı gecelerde, farklı ayın görünüşleriyle, güneşin gökyüzünde bıraktığı lekelerle evirilerek bir göçmen kuşu oluşturuverdi.

Bu mektup, insanlığı kurtarmak uğruna yuvasına gitmek yerine göçmen bir kuş olup ışık hızında kaybolan bir simyacının kaderidir. Geçmişle geleceğin merkezinde ilerisini değiştirebilecek, yaşanılabilir bir evren bırakmayı başarabilenlerdir. Üzgünüm, mürekkebirden damlayan zaman süzgecinin acı gerçekleri kalbinize kor misali düşecekse... Fakat artık yolculuğum bitmeli, gününbirlik sandığınız hayatlarınızın rüyalarından uyandırılmalı ve içinizdeki potansiyelle parlak gelecek meşalesini tekrar yakmalısınız.

Musk'ın arabası sizi uzaklara götürse de 2500'lü yıllarda dünyaya yapay bir yaşam hakim oldu. Kağıt inceliği ve kırılabilirliğindeki ruhları saran donuk bakışlarla dolu bu hayat, ruhsuz bir evreni oluşturdu. Artık sokaklarda çocuklar özgürce koşup oynamıyor. Artık köşe başında sokak müzisyenleri caddeleri renklendirmiyor. Artık Ankara'nın her sokağı bir başka yere çıkmıyor. Artık İzmir hiç uyumayan, renkli anıları ağırlayan canlı bir yer değil. Kadıköy vapurunda martılara simit atıp çayını huzurla yudumlayamıyorsun. Galaksinin mekanikleşmesi her yeri sarmış. Bedenen değil, ruhen buralar bitmiş. Kanlı savaşların yerini mekanik robotların arkasına sığınmış bedenler almış. Kulağa kansız gelse de, asıl vahşet artık gizliden gizliye yürüyen ve daha çok yara bere dolu bir çukur.

Robotlar ilk başta kulağa hoş gelirdi. Büyük bir kuraklığın önüne geçişi, mimari yönden dünyayı güzelleştirdi, Mars'a hayatı aralayışı ve daha birçok günlük işi kolaylaştırdı. Başta daha çok yaşanılabilir evren görüntüsü verdi. İnsanların önce gözlerini, sonraysa ruhlarını boyadılar. Robotlar, yaratıcısı olan insanı insansal fonksiyonlardan yavaş yavaş alıkoymaya başladı. Robotlaşan düzenin parçası olan ve bu düzene boyun eğen dünya döngüye fark etmeden kapıldı. Önce gülüşler sahteleşti, sonra mimikler, hareketler... Gerisiyse çorap söküğü gibi geldi. Kolaya, hazır alışı insan ırkı bambaşka mekanik bir düzene girdi.

Bu düzeni erken fark edenler delilikle suçlanırken asıl deliller bir gün at gözlüklerini yavaş yavaş çıkarmaya başladılar. İlk fark edenler üretici kişiler ve firmalar oldu. İnsan zekasının ürünü olup insandan çıkan duygusuz zihinlerin döndürdükleri dolapları anladılar. Boynuz kulağı geçmek üzereydi, kendi cansız evlatları onları bilinmeyen cinayetlerle yok ettiler. Artık dünya rüyasından uyanmıştı. Artık insanın insanla değil insanın kendi yarattığı yapay zekasıyla savaşı var.

Mars'ta az da olsa bulunan insanların yaşamları yok edildi. Robotlar kendi sığınaklarına çevirdiler. Bugüne kadar açıklamadıkları uzaylılarla gizli ittifaklarını duyurup dünyayı kazanmak uğruna örgütlendiler.

Kendi elleriyle inşa ettikleri sanal dünyayı kendi elleriyle yıkmaya çalışan insanlar, kendi zekalarından üstte bir zeka yaratmaya çalışmalarının yanlışlığını ağır ödüyor.

Bugünün cennetinin farkına varın.

Kum saatinin keskin tanecikleri sizi delip geçmeden zamana hükmedin.

Rüyadan erken uyanın.

Evren 500 yıla sanal bir merkez haline gelmeden içinizdeki potansiyelin hiçbir mekanik zırvalığa gerek kalmadan her şeyin üstesinden gelebileceğinin farkına varın.

Zamanı kurtarın, beni kurtarın, evreni kurtarın, en çok da ruhlarınızı kurtarın.

Boynuz kulağı geçmesin...

Yolculuğum bu mektubun değiştirilebilir yanlarının değiştirilmesiyle son bulacak. Miadımı doldurmak üzereyim, artık rotamı bulmak istiyorum. Bana benim için değil, yaşanılabilir bir evren için yardım edin.

İstanbul boğazında gün batımını izlerken güneşli günler görelim.

Kum saati işliyor.

Görüşmek dileğiyle bugünün insanı, geleceğin naif umudu.

Sevgilerimle

Göçmen Kuş

Tuğçe ÖZÇELİK

Vatan savunması uğruna çocuklarından, annesinden, tüm ailesinden; hatta en önemlisi canından vazgeçen, önünde ki uzun yaşamı hiçe sayıp soğuk, kar, kış demeden sırtındaki yirmi kiloluk çanta, elinde silahıyla dağ taş dolaşan, ülkesini korumak için toprak olan kahraman şehidim! Sen yerinde rahat uyu, gözün arkada kalmasın. Vatan size minnettardır.

Nisa Nur BATMAN 10/D 159

Uğruna en çok can verilmiş bayrağa bir can da sen verdin. Ama merak etme, o verdiğin can boşuna değil. Biz burada rahat yaşayalım diye sen evdeki çocuğunu yetim bıraktın. Bil ki çocuğun emin ellerde. Senin cesaretinle o dağlarda gezen ne olduğu belirsiz adamlar, kaçacak yer arıyor. Biliyoruz ki bu topraklar, bu vatan emin ellerde. Şehidim sen rahat uyu. Bu millet seninle gurur duyuyor.

Yusuf KUŞAN 9/B 629

Yüzyıllardır ülkemiz çok şehit verdi. Millet olarak birçok savaşa girdik. Her vatandaş; çocuk, kadın, erkek, yaşlı ayırt etmeden her biri, gönüllü olarak bu savaşlara katılıp canla başla savaştı.

Biz Türkler, her şeyden önce bağımsızlığımıza önem verdik. Her zaman tek gayemiz bu oldu. Daha lise çağında olan onca genç, arkalarında ailelerini bırakarak savaşa koştu. Geri dönmek, akıllarından bile geçmedi. Tek istedikleri, bu milletin başka bir devletin esiri olmamasıydı.

Özgür olmak, bu şanlı milletin hiç vazgeçemeyeceği bir ülküdür. Ama aynı zamanda toprakları üzerinde bir tehdit olmadığı sürece bu millet, asla savaştan yana olmamıştır.

Bu ülke, bu topraklar kolay kazanılmadı. Yüz binlerce insanımız bu uğurda kendini feda etti. Bir avuç toprak uğruna onca can verildi. Bu nedenle ülkemizin değerini bilmeli, durup dinlenmeden çalışmalı ve bu güzel vatana layık olmalıyız.

Eylül BAŞLAK 9/B 261

Tüm dünyanın bildiği gibi vatanımızın asırlardır dile gelmiş şanlı bir geçmişi vardır. Bu geçmişte milletimizin bağımsızlığı için birçok savaş yapılmış, mücadele edilmiştir. Bu mücadelelerde milletimiz için canını hiçe sayıp ülkemizin bağımsızlığı ve huzuru uğruna savaşan şehitlerimiz vardır. Birçok askerimiz vatan için şehit olurken biz onları hatırlamaz, anmazsak bu ülkenin vatanımız olduğunu söyleyip nasıl rahat rahat yaşayabiliriz? Bizler için canlarını feda eden şehitlerimizi unutmamalıyız. Şehitlerimizi, onlara ve bize yakışacak şekilde anmalıyız. Unutmamalı, unutturmamalıyız.

Zeynep Seda AVŞAR 9/B 243

Bu vatan için kanını ve canını veren aziz şehitlerimizi saygı ve rahmetle anıyoruz. Onların kahramanlıklarını, vatana ve millete karşı duydukları derin sevgi ve inancı, yüreklerdeki cesareti biz Türk Milleti asla unutmayacağız. Bizler, onların yürüdüğü bu yolda devam edeceğiz ve kalbimizi vatan sevgisi ile dolduracağız. Bağımsızlığına düşkün, cesur, güçlü ve inançlı olan bizler; vatanımızı ve milletimizi korumak için gerekiyorsa canımızı vereceğiz.

Pelin CİNGÖZ 9/B 450



Bir anne, oğlu şehit olduğunda “İki oğlum daha var; gerekiyorsa onlar da şehit olsun.” diyebiliyorsa bu ülke; bu hal-
kın, bu gençlerin elinde sallanmaya değil; ancak ve ancak yükselmeye mecburdur.

Birlik olarak, onların gözlerini arkada bırakmadan ana babalarını bizim anne ve babamızmış gibi, kardeşlerini bizim-
miş gibi sahiplenerek yükselmeye mecburuz.

Elif Ece DEMİRCİ 9/B

Yıkamayacaklar bizi. Devşiremeyecekler. Bizi yıkmaya çalışacaklar. Çalışıyorlar da. Ama biz yılmayız. Vatan sevdası
bir başka. Ne güneşler batıyor. İman, birlik ve beraberlik... Bunlar bizi ayakta tutacak. Onlar bizim için canını veriyor.
Bizler çalışıp ülkemizi en iyi şekilde desteklemeliyiz. Şunu da unutmasınlar: Her Türk asker doğar.

Yusuf Haktan YILDIRIM 9/B 685

Şehitler, biz bu topraklarda huzurlu ve güvende yaşayalım diye canını hiçe sayan, o koca ruhunu bu göreve adanmış;
annelerini, babalarını, tüm sevdiklerini geride bırakıp vatanını savunan, geçirdiği tüm zorlukları hiçe sayıp yoluna
devam eden, bazen sadece bir kuru ekmek ve hoşafı doayabilen ya da doymasa da bunu tevekkülle kabullenen, sa-
vunduğu vatani için canını bile gözünü kırpmadan verebilen, milleti için her şeyi yapabilen, bu kutsal görevi üstle-
nen, gerektiğinde hiç uyumadan savaşan, sonunda hayatı son bulsa bile unutulmayan koca yürekli insanlardır. Onla-
rı her hatırladığımızda içimiz saygıyla dolar, kalbimizde bir acı hissederiz. Bunun sebebi de onların koca yürekleridir.
Vatan için verilen kefensiz şehitlerdir.

Hülya CAN 9/B 382

Milletimizde vatani için canını, varını yoğunu veremeyecek biri yoktur. Şehitlik öyle bir şeydir ki o anda arkasında
kalanları bile düşünemez; çocuğu, annesi, babası... Gözünü kırpmadan, arkasında bırakacaklarını düşünmeden canı-
nı vermeye gider. Canım yanacak mı diye asla düşünmez. Onun tek düşündüğü vardır: Vatani. Zaten onların canım
yanacak mı diye düşünmesine gerek yok. Onların canı yanmaz. Artık en güzel merteye onların olmuştur.

Ayşe Aynur İNCESÖY 10/D 190

Vatan olmadan geleceğin olmayacağını bilerek ölüme ailesini ve sevdiğini bırakarak giden, vatan topraklarını kanla-
rıyla sulamış, vatanın bütünlüğü ve milletin bağımsızlığını savunmuş aziz şehitlerimize teşekkür ediyor, onları saygı
ve rahmetle anıyorum.

Gökmen DERİNALP 12/F 993

Öğrenci olarak birinci görevimiz, bizler için mücadele ederek, kan dökerek savaşan şehitlerimizi her daim anarak
vatanımızı daha iyi yerlere taşımaktır. Şehitlerimizin gösterdiği kahramanlığı ve cesareti unutmamalı, onların yaptığı
gibi vatanımızı korumalıyız. Onlar savaşarak mücadele etti, biz de ilim öğrenerek mücadele etmeli, ülkemizi çağdaş
bir noktaya getirmek için çalışmalıyız. Şehitlerimizi asla unutmamalı, unutturmamalı, onların yaptıklarıyla her zaman
gurur duymalıyız.

Ayten AKDEMİR 9/A



Bu vatan için, Türklüğün en başından bugüne, kendi topraklarını düşmanlara vermemek uğruna daha düşmanla karşılaşmadan bile kendi vatani adına kendini şehit olmuş kabul eden ve bundan büyük bir şeref duyup ölüme gideceğini bilse bile kendi toprakları uğruna, ülküsü adına gözü kapalı giden millettir Türkler. Düşmandan hiçbir zaman korkmayıp umudunu asla yitirmeyip damarlarından akan asil kan uğruna canından çok sevdiği vatani için arkasından ağlayan değil; evladı şehit oldu diye sevinen, toprağını öpüp koklayan, mezar taşındaki ay yıldızı aynı yavrusunun saçlarıymış gibi okşayıp öpen anaların evlatlarının ruhu şad, mekanları cennet olsun.

Bensu ÖZKAN 9/A 183

Ey şehidim! Sen ki vatanının ve bizlerin geleceği uğruna bir dakika bile tereddüt etmeden canını feda eden, arkada bıraktığın gözü yaşlı annene rağmen geri adım atmayan güzel yürekli kahraman... Bu vatanın, bu milletin senin gibi yüreklere dün de ihtiyacı vardı, bugün de ihtiyacı var ve daima olmaya devam edecektir. Sen olmasaydın, ben olmazdım; ben olmasaydım, benden sonrakiler olmazdı, bu vatan olmazdı şehidim. Sizler bizim şanlı geçmişimiz, umut dolu yarınlarımızıdır. Bu evren var olduğu sürece sizin de varlığınız devam edecek. Şehitler ölmez şehidim. O sevgi dolu kalpler, o cesur yürekler ölmez kahramanıdır. Yanımızdan ayrılırlar, dokunamayıp göremeyiz, seslerini duyamayız belki; ama her zaman, tüm kalbimizle hissederiz yigitlerimizi.

Türk Milleti, geçmişine baktığında gözleri dolar, omuzları dikleşir, göğsü kabarır. Bu kadar şanlı tarihe sahip bir millete ben de faydalı olmalıyım; bu millet bizim, bu vatan bizim, bu bayrak bizim, bu bayrak bizim der. Bu milletin gurur kaynağı sensin şehidim. Sen ve tüm şehitlerimiz... Biz Türk gençleri olarak sizlerin ve vatani uğruna çabalayanların izinden gideceğiz. Bunu boynumuzun borcu biliriz ve üzerimize düşen görevi layığıyla yerine getireceğimize eminiz. Damarlarımızdaki asil kandan aldığımız kudretle kanınızı yerde bırakmayacağımıza söz veriyoruz. Ruhunuz şad, mekanınız cennet olsun.

Yaren HERGÜNER 12/E 292

Sizler aslında bizim geleceğimiz için canınızı veren insanlarsınız. Bu vatanda yaşamış ve yaşayan bütün gençlerin hayali var; yani birçok gencin, şehit olmuş gençlerin hayalleri vardı... Ama siz bu hayalleri yok sayarak canınızı feda ettiniz. Hayallerinizi bizlere emanet ettiniz. Bizler de bu hayallerinizi vatanımızı yüceltmek ve korumak için gerçekleştireceğiz. Eminim ki sizin de hayalleriniz içerisinde iyi bir meslek sahibi olup vatanımızı korumak, yüceltmek ve geliştirmek vardı. Merak etmeyin! Bizim, Türk gençlerinin de hayali bu! Bizler de, Türk gençleri de, bu vatani korumak ve yüceltmek için çalışacağız. Tıpkı sizlerin bizler için canını vererek gösterdiği cesaret ve fedakarlık ile çalışacağız.

Şevval Nur AY 12/F 992



Şehadet nedir ki?

Vatan için o şerbeti bin kere içerim.

Evlat nedir ki?

Vatan için hepsini feda ederim.

Hayat nedir ki?

Yaşayacak vatan olmazsa.

Savaş nedir ki?

Tüm millet ayaklanmışsa.

Korkmak nedir ki?

Eğer söz konusu vatansa.

İnsan nedir ki?

Savaşta dökülecek kan yoksa.

Eray KALAY

Memedim

Mahmetçik can verir

Türk'ü korumak için

Kendi çocuklarını yetim bırakır

Çocuklarını korumak için.

Mehmetçik kan döker cephede

Annesi gözyaşı döker evde

Şehit düşer cephede

Şanlı hilal inmesin diye.

Yidar Arda YENİLMEZ

Şehit

Şehit diyoruz, ne kadar kolay, değil mi?

Bilmiyoruz onların neler hissettiğini,

Vatan aşkıyla savaşıp şerefle can verdiğini,

Bilmiyoruz onların ne zorluklar çektiğini.

Kolay değil; gözün kör, korkmadan yürümek.

Bağımsızlık için kararlılıkla ilerlemek,

Vatanın için düşünmeden canını vermek,

Yakışmaz bize bu yiğit erlerle kaybetmek.

Yürü askerim! Yürü, sakın korkma!

Bu millet senin her zaman yanında,

Şanlı, yüce Türk Ulusunun adına,

Ölsen de bu millet seni yaşatır, unutma!

Bilge CAN

Şehittir vatana, can veren

En büyük bayrağa rengini veren,

Haktan alır gücünü,

İstemez geri öcünü

Türk'tür o, görür gücünü.

Gökdeniz ÇAKIR

Şehidim

Kollarındaydım o kahrolası uykunun bütün gece,

Şehidim göğsünü düşmana siper eder iken.

İçindeydim o kahrolası rüyanın,

Şehidim acı çeker, şehadet getirir iken.

Tarih 15 Temmuz 2016,

Yıkmaya geliyor Türk'ü düşman

Ezanla, salayla koşuyor,

Düşmanı gören Türk insan.

Altında eziliyor tankların,

Yankılanıyor acısı her yerde

Şehidim siper olmuş,

Kanı var yerlerde.

Ağladım, ağladım tüm gece boyunca,

Kör ettim gözümü, beddua ettim şeytana

Yetişemedim, yürümedim düşman üstüne

Tutamadım, sarılamadım ben şehidime.

Sokaklara dökülmüş elinde bayraklarla,

Duruyor hain, zalim düşmana,

Püskürtüp düşmanı son nefesini veriyor,

Değişiyor başıyükselerek arşa.

Yusuf ÇAKIR



KUT'ÜL AMARE NEDİR? KUT'ÜL AMARE'DE NELER OLDU?

29 Nisan 1916. Kut'ül Amare Zaferi kutlanıyor. Peki Kut'ül Amare nedir? Onu bu kadar önemli kılan şey nedir? Kut'ül Amare'de neler oldu?

Kut'ül Amare savaşı Türkiye'de 1952 yılına kadar Kut Bayramı adı altında kutlandı. Fakat Türkiye'nin NATO'ya girmesinden sonra Kut'ül Amare savaşı unutturulmaya çalışıldı. İngilizlerin yaptığı büyük baskı sonucu bu büyük zafer ders kitaplarından bile çıkartıldı. Peki Kut'ül Amare savaşı nedir? Kut'ül Amare savaşı 29 Nisan 1916 tarihinde Osmanlı Ordusunun Irak'ın Kut bölgesinde İngilizlere karşı kazandığı büyük bir zaferidir.

KUT'ÜL AMARE'DE NELER OLDU?

Yeni kurulan Osmanlı 6. Ordusu'nun Komutanlığı'na atanarak 5 Aralık'ta Bağdat'a varan Mareşal Colmar Freiherr von der Goltz Paşa'nın emriyle Irak ve Havalisi Komutanı Miralay (Albay) 'Sakallı' Nurettin Bey'in birlikleri 27 Aralık'ta Kut'u kuşattı. İngilizler Kut'u kurtarmak için General Aylmer komutasındaki kolorduyla hücumla geçti ancak, 6 Ocak 1916 tarihli Şeyh Saad Muharebesi'nde 4.000 askerini kaybederek geri çekildi. Bu muharebede 9. Kolordu Komutanı Miralay 'Sakallı' Nurettin Bey görevinden alındı ve yerine Enver Paşa'nın kendisinden bir yaş küçük olan amcası Miraliva Halil Paşa (Kut) getirildi.

İngiliz Ordusu, 13 Ocak 1916 tarihli Vadi Muharebesi'nde 1.600, 21 Ocak Hannah Muharebesi'nde 2.700 askeri kaybederek geri püskürtüldü. İngilizler mart başında tekrar taarruza geçti. 8 Mart 1916'da Sabis mevkiinde Miralay Ali İhsan Bey komutasındaki 13. Kolordu'ya hücum ettilerse de 3.500 asker kaybederek geri çekildiler. Bu yenilgiden dolayı General Aylmer azledilerek yerine General Gorringe getirildi.



Türk, Kürt, Arap Aynı Cephede

Kut'ül Amare Zaferi kutlamalarının 1951'den sonra kaldırılmasında Türkiye'nin NATO'ya girmesi, Bağdat Pakti ve Nuri Sait Paşa'nın olduğunu belirtilmektedir.

Kut Zaferi'nin kazanılmasında Türk askerinin yanı sıra Kürt ve Arap aşiretlerinin de önemli rolü olduğu , Kürtlerin Sarıkamış ve diğer cephelerde savaştıkları; fakat Kut-ül Amare'de özellikle Kürt aşiretlerin önemli rolü olduğu, bir kısım Arap aşiretlerinin; hatta Şii Arap aşiretlerinin, önemli Şii ailelerinin de Osmanlı'yla ortak hareket ettikleri ifade edilmektedir.

KUT'ÜL AMARE ZAFERİ

İngiliz kuvvetleri ve müttefikleri ile Osmanlı kuvvetleri arasında geçen I. Dünya Savaşı'nın temel muharebelerinden biri. 1. Kut Muharebesi olarak da bilinir. İngiltere I. Dünya Savaşının başlaması ile birlikte Hint denizinin güvenliğini sağlamak ve Mezopotamya'ya hâkim olmak için Irak seferine çıktı.

Bağdat'ı ele geçirmek üzere çıktığı bu seferin başlangıcında hızla ilerleyen İngiliz birlikleri Selman-ı Pak'ta Türk birliklerine yenilerek geri çekildiler ve Kut'ül Amare'de savunmaya geçtiler. Halil Paşa komutasındaki Osmanlı birlikleri Kut'ül Amare'yi kuşatarak İngilizlere yaklaşık beş ay süresince yardım gitmesini engellediler. Dicle Nehri kıyısında Kut'ül Amare şehri yakınlarında konuşlanmış İngiliz ve müttefiklerinin kuşatılmasıyla başlayan muharebe, kasabanın Osmanlı Ordusu tarafından ele geçirilmesi ve İngiliz birliklerinin tamamının esir alınmasıyla zaferle sonuçlanmıştır. I. Dünya Savaşı içerisinde İngilizler Çanakkale'den sonra Kut'ül Amare'de Osmanlı İmparatorluğu'na ikinci kez mağlup olmuşlardır.

29 Nisan 1916'da General Sir Charles V. F. Townshend komutasındaki 5 general, 481 subay ve 13300 erden oluşan İngiliz birliği 4 ay 23 gün süren Kut kuşatmasından sonra Osmanlı'ya teslim olmuştu.

Halil Paşanın Askere Zafer Mektubu

Irak Ordusu Komutanı Halil Paşa'nın, Kut'ül Amare zaferinden sonra 6. Orduya yayınladığı mesaj şöyledir: "Arslanlar! Bütün Osmanlılara şeref ve şan, İngilizlere kara meydan olan şu kızgın toprağın güneşli se-masında şehitlerimizin ruhları sevinçle gülerek uçarken, ben de hepinizin pak alınlarından öperek cümle-nizi tebrik ediyorum. Ordum gerek Kut karşısında ve gerekse Kut'u kurtarmaya gelen ordular karşısında 350 subay ve 10 bin erini şehit vermiştir. Fakat buna karşılık bugün Kut'ta 5 general, 481 subay ve 13 bin 300 er teslim alıyorum. Bu teslim aldığımız orduyu kurtarmaya gelen İngiliz kuvvetleri de 30 bin zayıat vererek geri dönmüşlerdir. Şu iki farka bakılınca, cihanı hayretlere düşürecek kadar büyük bir fark görülür. Tarih bu olayı yazmak için kelime bulmakta müşkülata uğrayacaktır. İşte Osmanlı sebatının İngiliz inadını kırdığı birinci zaferi Çanakkale'de, ikinci zaferi burada görüyoruz."

Halil Paşa, Kût'ül-Amâre zaferi sonrasında "Kut" soyadını almıştır.

-Basından-



ÇOCUKLUĞUMUZUN ALTINA ATILMIŞ EN BÜYÜK İMZA: KEMALETTİN TUĞCU

“Yirmi altı yaşıma kadar münzevi bir hayat yaşadım. Ne mektebe gittim ne de gençlik hayatı yaşadım. Yalnızlığın bana verdiği can sıkıntısıyla yazmaya başladım. On üç yaşımdan beri yalnız yazı yazdım, beni bu yazılar avuttu, yazdıklarımla yaşadım.” diyen, Türk edebiyatının en verimli yazarlarından olan; yazdığı öykü ve romanlarıyla bir dönem çocuklarına okuma sevgisini aşılayan Kemalettin Tuğcu...

Büyük bir bahçe içinde olan Çengelköy’deki köşklerinde, daha 13 yaşındayken şiir ve öyküler yazmaya başlar. Yaşamının ilk 25 yılını da dedesinden kalan bu köşte geçirir. 1927’de İstanbul’dan ayrılarak Ankara yakınlarındaki Irmak istasyonuna gider. Irmak-Çankırı demiryolu yapımında ambar memuru olarak görev yapar. Bu görevi sırasında, köylü, işçi, yüzlerce kişiyle birlikte olur ve onların yaşamlarını izler. Sıtmaya yakalanınca İstanbul’a döner. 1 Kasım 1928 tarihinde yapılan Harf Devriminde Çengelköy’deki bir fırında esnafa yeni harfleri öğretir.

İlk yazılarını Yavrutürk Çocuk Dergisi’nde yayımlatan Kemalettin Tuğcu, 1943’te Türkiye’nin ilk kadın dergisi Ev-İş, Moda Albümü gibi kadın dergilerini yönetir. 1936’dan sonra hemen hemen İstanbul’da çıkan bütün çocuk dergilerinde şiir, hikâye ve çocuk romanları yazar, bu arada bazı romanları sinemaya aktarılır.

Bunca esere imzasını atan Kemalettin Tuğcu, birçok kitabını da yakar. Nuriye Akman’ın kendisiyle yaptığı röportajda bunu neden yaptığını şöyle anlatır: *“Evet, neden yakığımı şiirimle anlatayım; Yakığım kitaplarım onlar benim ömrümü alıp giden kuşlardı, yıllarca beni oyalamışlardı, onlar benim aşklarım, kara sevdalarım, kimi bitmiş tükenmiş kimi daha yarım, onlar benim gözyaşım, kanım, alın terimdi, onlar benim boşalmış ilaç şişelerimdi.”*

Şairin “Bizim Kemalettin Tuğcularımız vardı / Bir de camların buğusuna yazı yazma imkânı” dizelerinde dediği gibi Kemalettin Tuğcu, edebiyatımızda bir döneme ilişkin belirleyici bir kültürel imge olarak yer almıştır. Böylece “Kemalettin Tuğcular”, yani onun romanları, yazdıkları ve çok sayıda okura ulaştıkları döneme ilişkin siyasal, kültürel, toplumsal pek çok olgunun okunabileceği bir belgeler dizisidir adeta.

Bu nedenle Kemalettin Tuğcu romanları, Türkiye’nin ve Türk toplumunun 1950’lerden başlayarak geçirdiği toplumsal serüveninden önemli ipuçları taşır. Bu dönemde ortaya çıkan “arabesk kültür”ün izlerini taşıyan Tuğcu’nun romanları, popüler edebiyat savunucularınca “arabesk kültür”le ilişkilendirildikleri için bir dönem göz ardı edilirdi.

Bu popüler edebiyat savunucuları karşı söylemlerinde, Kemalettin Tuğcu romanlarında öne çıkan yoksulluk, üveylik, yetimlik, iç göç gibi temaların ve romanların dokunaklı olay örgüsünün, duygu sömürüsüne açık bir şekilde okuru olumsuz etkilediğini savunurlar. Oysa Kemalettin Tuğcu; *“Yazdıklarım hep güzel biter, umut verir. Yazdıklarım da hiç kimseyi öldürmemişimdir. Çünkü çocuklar cinayetten hoşlanmazlar.”* der. Tuğcu’nun eserlerinde insana keder ve hüznü veren pek çok öge olmasına karşın, bunlar okuyucuyu karamsarlığa ve umutsuzluğa itmez. O, bütün insani duyguları hissedenden ve bunu okuruna da hissettirmek isteyen bir yazardır. Çocukluğumuzun en önemli motiflerindendir. Muzaffer İzgü-Gülten Dayıoğlu- Kemalettin Tuğcu üçlüsünün yeri her zaman benim için bambaşka olacaktır.

Işıl KOLİK



- Dünyanın en hızlı büyüyen bitkisi bambu, bir günde 90 cm kadar uzuyor.
- Sarışınların esmerlere göre daha fazla saçı vardır.
- Suudi Arabistan’da bir kadın kocasına kahve yapmazsa bu, boşanma nedeni-
dir.
- Eğer bir insan 8 sene, 7 ay ve 6 gün bağırabilseydi (aralıksız), bu bir kahveyi ısıtabilecek olan enerjiye eş bir enerji oluşturunurdu.
- Kereviz yerken harcanan kalori, kerevizin içindeki kaloriden daha fazladır.
- Atlar bir ay kadar ayakta kalabilirler.
- Ortalama bir erkek, hayatının 3350 saatini tıraş olmak için harcar.
- Her insanın dilinin izi de parmak izi gibi farklıdır.
- Yetişkin bir ayı, bir at kadar hızlı koşabilir.
- Hawaii alfabesinde sadece 12 harf bulunmaktadır.
- Bir kilo limonda bir kilo çilekten daha fazla şeker vardır.
- Bir okyanusun en derin yerinde, demir bir topun dibe çökmesi bir saatten uzun sürer.
- Donald Duck çizgi filmleri Finlandiya’da yasaklanmıştır. Nedeni, kahraman-
ların don giymemesidir.
- Leonardo Da Vinci aynı anda bir eliyle yazı yazıp diğer eliyle resim yapabili-
yordu.
- Taklitçi ahtapot isimli ahtapot, sadece renk değiştirmekle kalmıyor aynı za-
manda dil balığı, aslan balığı ve deniz yılanı gibi hayvanların şekline de bürüne-
biliyor.
- Dünyada yaşayan tüm insanları oluşturan atomlardaki boşluklar çıkarılırsa
tüm dünya nüfusu bir elmaya sığabilir.
- 1960'larda CIA, Rus konsolosluklarında casusluk için Akustik Kedicik ismini
verdiği programında, cerrahi yöntemle kedilerin içine mikrofona, pil ve anten
yerleştirerek kedileri dinleme cihazına dönüştürdü.
- Dünyanın en uzun süren trafik sıkışıklığı 12 gün sürdü, 100 km kuyruk oluştu
ve araçlar günde 1 kilometre ilerleyebildiler.

- Everest Dağı'nda 200'den fazla dağcı cesedi bulunmakta.
- Artık nesli tükenmiş olan “yünlü mamut” isimli mamut türünün canlıları, Mısır Piramitleri inşa edilirken vardı.
- Charles Osborne isimli bir adamın hıçkırığı 69 yıl sürdü.
- Geceleri sabaha göre 1 cm daha kısa olursunuz.
- Uyurken, TV izlerken olduğundan iki kat daha fazla kalori harcarız.
- Klinik ölüm sonrası insan 5 dakika içinde hayata geri getirilebilir. 5 dakika sonra beyin hücreleri ölmeye başlar; ama yine de bu süreyi 5 dakika daha uzatmak mümkündür.
- İnsan uzun süre bir böbrek ve bir akciğerle, midesiz, dalaksız yaşayabilir; ama karaciğersiz bir dakika bile yaşayamaz.
- Beethoven beste yapmadan önce kafasını soğuk suya sokardı.
- Maymunlar her yıl uçak kazalarından daha fazla insan ölümüne neden oluyor.
- Sağ elini kullananlar sol elini kullananlardan ortalama 9 yıl daha uzun yaşıyor.
- 19. yüzyıldaki tüm insanlar, şu an 2 dakikada çekilen fotoğraflar kadar fotoğraf çekememişti.

Derleyen: Anıl TERKURAN

GÜLAY SU'DAN KÜ- ÇÜK ÖNERİLER

Sizin de bayılacağınızı düşündüğüm mükemmel bir köşeyle beraberiz. Yabancı dizilere ya da filmlere benim gibi bayılıyorsanız sizinle oturup bir inceleme yapalım mı?

Sizler için seçtiğim ilk dizi;

%3: Gerilim-Bilim Kurgu dizilerinden biri. Paramparça olmuş yıkılmış bir Dünya'nın gelecek boyutta yaşayan daha iyi bir kısmına geçmek için insanlara bir şans verilir; ama sadece % 3'lük bir kısım o tarafa gidebilmeyi hak eder. Bini aşkın insanın her şeyi mübah saydığı bu zorlu süreçte bizi neler bekliyor?

THE GOOD PLACE: Ölen insanlar, İyi Yer ya da Kötü Yer diye adlandırdıkları bir yere giderler. Bencil Eleanor Shellstrop ise ölümünün ardından bir hata sonucu İyi Yer'e düşer. Burada kalmaya çalışan Eleanor, daha iyi biri olmaya çalışır; fakat o da ne? İyi Yer yoksa yeterince iyi değil mi, peki ya orta yer yok mu? 3. sezonunu merakla beklediğim bu dizi de 2.sezonda sizi oldukça yüksek bir hayrete düşürme garantisi veriyor.

DROP DEAD DİVA: Deb Dobson adlı gelecek vaat eden; ama oldukça sığ bir manken, bir araba kazasında ölümler "yukarı" gider. Cennetin girişini beklediği gibi bulmaması bir yana koruyucu meleği Fred'den öğrendiğine göre o bir "sıfır"dır. Sıfırın, sıfır beden gibi bir iltifat olmadığını fark eden Deb, geri dön tuşuna basarak kendini dünyaya geri yollar; ancak beklediğinin aksine kendini o sırada ofiste vurulmuş olan aşırı zeki, işkolik ve 16 beden bir avukat olan Jane Bingham'ın bedeninde bulur. Fred'in ona yardım edemeyeceği, bir noktada artık Jane olmaktan başka şansı yoktur. En yakın arkadaşı model Stacy, fazla sivri asistanı Teri, Deb'ken nişanlısı olan ve şimdi ortak olarak çalıştığı Greyson ve Jane'in geçmişindeki insanlarla dolu, zeki, şatafatlı ve fazlasıyla şaşırtıcı olaylarla dolu bir hayata başlar. İnanılmaz eğlenceli dizi türü komedi olarak geçtiği halde insanı yer yer ağlatmayı da beceriyor.

THE OA: Yedi yıldır kayıp olan bir kadın, dışarıdan bakıldığında intihar gibi görünen bir olay vasıtasıyla hastaneye yatırılıyor. Ailesi ile buluşan kadın yedi yıldır nerede olduğunu, neden intihar girişiminde bulunduğunu söylemiyor. Üstelik sırtında gizemli izler var ve bir kişi ile sürekli iletişime geçmek istiyor. Ailesinin verdiği isim olan "Prairie"i kullanmayan, kendisine "The OA" diyen kadının yollarının kesiştiği insanlar üzerine farklı etkileri oluyor. Kişilik ve kimlik üzerine ilk söylemleri de bu bölümde görüyoruz. Aradığı kişiyi bulup

bulamayacağı, geçmişini öğrenip öğrenemeyeceğimiz ise gelecek bölümlere kalıyor.

FİMLERE GELECEK OLURSAK

BEFORE I FALL: Her şeyi değiştirmek için bir günün olsaydı? Samantha Kingston her şeye sahipti; mükemmel arkadaşlar, mükemmel bir erkek arkadaş ve mükemmel gözüken bir gelecek; ancak her şey bir anda değişiverdi. Bir gecenin ardından Sam, olmayan bir geleceğe uyanır. Artık aynı günü sürekli yaşamaya başlamıştır. Bu tekrar içerisinde hayatının mükemmelliğini sorgulamaya başlar. Raydan çıkmış hayatının gizemini çözmeye başlamasıyla birlikte etrafındaki insanların sırlarını açığa çıkarmaya başlar. Sam bu süreç içerisinde bir günün ne kadar değerli olduğunun farkına varır. Etkilenen sadece onun hayatı değildir, etrafındaki insanların hayatı da en az onunki kadar etkilenmektedir.

HAPPY DEATH DAY: Biliyorum yine aynı tarz; ama bu tür filmlere bayılıyorum. Üniversite öğrencisi Tree Gelbman (Jessica Rothe), çok içtiği bir akşamın sabahında kendini tanımadığı bir başka öğrencinin odasında bulur. O gün, doğum günüdür ve akşam kendisi için verilecek partiye katılması gerekmektedir. Ancak parti esnasında yalnız olduğu bir anda maskeli birinin saldırısına uğrayarak öldürülür. Ama aslında ölmemiştir, aynı günün sabahına tekrar uyanır. Bundan sonraki her gece, maskeli saldırganın değişik yer ve şekillerdeki cinayetlerine kurban gitmeye başlar. Her gece öldürülmeye bir son vermek isteyen Tree, ipuçlarını bir araya getirerek katilinin kim olduğunu bulmaya çalışacaktır.

PASSENGER: Avalon adlı uzay gemisi, Homestead II adında çok uzak bir koloniye 5000'den fazla kişiyi götürmek üzere, 120 yıl sürecek bir yolculuk yapmaktadır. Giden kişiler bu yolculuk sonunda sağlıklı bir şekilde hayatlarına devam edebilmek için özel tasarlanmış "uyku kapsülleri"nde uyutulmaktadırlar. Ancak yaşanan teknik bir sorun nedeniyle tamirci Jim Preston (Chris Pratt) ve yazar Aurora Dunn'ın (Jennifer Lawrence) kapsülleri, olması gerekenden önce açılır. Gemide bir başlarına kalan ikilinin önünde, hala 90 yıllık bir yol bulunmaktadır. Daha sonra Aurora aslında kendi kapsülünü açan kişinin Jim olduğunu öğrenir.



RIGHTS BY THE WAY
HOMESTEAD II, 120 YIL
SÜRECEK BİR YOLCULUK
YAPMAKTADIR



BONUS 2 KİTAP ÖNERİSİ

AY'DA 172 SAAT: NASA, kırk yıllık uzun aranın ardından Ay'a insanlı bir yolculuk düzenlemeye karar verir. Dünya'dan üç genç de bu yolculuğa katılmaya hak kazanır: Midori, Antoine ve Mia. Ay'a yolculuk sorunsuz bir şekilde tamamlanır; ama aslında sorun Ay'ın bizzat kendisidir. Ay üssü DARLAH 2'de sıra dışı olaylar baş gösterir; Ay'daki bir şey uzun uykusundan uyanmıştır. Kısa bir süre sonra DARLAH 2'nin sakinleri orada yalnız olmadıklarını fark ettiklerinde, yaşamak ve eve dönmek için mücadele etmek zorunda kalırlar.

SILBER: Rüyaların gizemli ülkesine, merak uyandıran bir yolculuk... Kertenkele tokmaklı, gizemli kapılar; konuşan taş heykeller ve elinde baltasıyla, delirmiş bir bakıcı... Liv Silber'in rüyaları son zamanlarda epey tuhaflaşmıştır ve içlerinden biri fazlasıyla kafasını kurcalamaktadır. Bu rüyada gece yarısı dört çocuğun gizemli ve karanlık bir ayın gerçekleştirdiği bir mezarlıktadır. Üstelik Liv bu dört genci normal yaşamında tanımaktadır çünkü Grayson ve üç arkadaşı gerçekten vardır. Liv kısa süre önce bu dört gencin okuduğu okula kaydolmuştur ve aslında hepsi iyi çocuklardır. Mezarlıktaki geceden daha korkutucu olan, arkadaşlarının Liv'in rüyada söylediği; ancak gerçek hayatta hiçbir şekilde sözünü etmediği şeyleri bilmesidir. Çocukların bunu nasıl öğrendiğini çözmek ise, bilmeceleri çok seven Liv'in uzak duramayacağı kadar çekici bir gizemdir...

UMARIM İÇLERİNDEN EN AZINDAN BİRİNİ BEĞENİRSİNİZ. EĞER SİZİN DE ÖNERİLERİNİZ VARSA BEKLİYORUM. İYİ OKUMALAR

Gülay Su BALUN

BİR ÇOCUK VARDI

Bir çocuk vardı, varla yok arasında,
Ağlıyordu yalnız başına, tek başına
Onunla birlikte ağlıyordu gökte yıldızlar
Ve hep ağlıyordu kimsesizliğe, yalnızlığa.

Bir çocuk vardı, içi hep karanlıktı
Sessiz sedasızdı, yalnızlığı tek arkadaşı
Bitmezdi derdi tasası, yalnızlığı
Küsmüştü güneşe, onun için bir tek ay vardı.

Bir çocuk vardı, ölüm gibi sessizdi
Ruhtu belki de, yoktu sanki bedeni
Rüzgarla uçardı, savrulurdu oradan oraya
Uçardı yalnızlığa, olur bir kuş gibi.

Bir çocuk vardı, bendim o işte
Artık yokum, hiç olmadım ki zaten
Gidiyorum, bırakıyorum her şeyi benim olmayan
Duymuyorum artık, hissetmiyorum hiçbir şeyi.

Artık ne ben varım ne de yalnızlığım,
Benim için yeni doğuyor güneşim, aydınlığım
Teslim ediyorum ruhumu, yalnızlığımı
Yalnız doğdum ben zaten
Ve şimdi yalnız ölüyorum.

Yusuf ÇAKIR